

Teza: obowiązek doskonalenia zawodowego.

Nie uzyskanie przez radcę prawnego minimalnej liczby 40 punktów szkoleniowych, a w konkretnym stanie faktycznym nie uzyskanie żadnych punktów szkoleniowych w danym cyklu szkoleniowym, stanowi delikt dyscyplinarny uzasadniający wymierzenie kary nagany.

WO-148/19

ORZECZENIE

z dnia 25 września 2019r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Magdalena Śniegula

Sędziowie: S WSD Andrzej Hryniewicki – sprawozdawca, S WSD Rafał Ziemiński

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Sławomira Pilipca

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2019r.

sprawy radcy prawnego J. Ż., obwinionego o to, że:

w okresie od 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2017r., stanowiącym III cykl szkoleniowy, we Wrocławiu nie brał udziału w szkoleniach zawodowych na zasadach określonych przez właściwy organ samorządu, skutkiem czego nie uzyskał minimalnej liczby 40 punktów szkoleniowych, to jest nie uzyskał żadnych punktów za szkolenia zawodowe z wymaganych 40 co stanowi naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U.2018r. poz. 2115) w związku z art. 14 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu – ustalonym Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i w związku z art. 60 pkt.8 lit. h ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i w związku z treścią §7 ust. 1 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku zawodowego przez radców prawnych i zasad organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku (tj. wprowadzony uchwałą nr 124/X/2017 Prezydium Krajowej Rady Radców prawnych z dnia 20 października 2017roku;

na skutek odwołania obwinionego z dnia 8 lipca 2019r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu z dnia 6 maja. 2019r. w sprawie o sygn. akt: OSD 16/19,

orzeka:

1.

Na podstawie art 437 § 1 k. p. k. w z zw. z art 74¹ ustawy o radcach prawnych (t.j.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 ze zm.) utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie w całości.

2.

Na podstawie art. 70⁶ ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych zasądza od obwinionego radcy prawnego J. Ż. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałowanej wysokości 1.000,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc), płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu (zwany dalej także: OSD) orzeczeniem z dnia 6 maja 2019r. w sprawie o sygn. akt: OSD 16/19, w skutek wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu z dnia 12 marca 2019r. o ukaranie radcy prawnego J. Ż., uznał obwinionego radę prawnego J. Ż. winnym zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 2115) w związku z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, i za ten czyn na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych i wymierzył Obwinionemu karę nagany oraz obciążył go kosztami postępowania dyscyplinarnego.

OSD ustalił i wskazał w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia, iż w okresie od 1 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2017r., stanowiącym III cykl szkoleniowy, Obwiniony nie brał udziału w szkoleniach zawodowych na zasadach określonych przez właściwy organ samorządu, skutkiem czego nie uzyskał minimalnej liczby 40 punktów szkoleniowych, to jest nie uzyskał żadnych punktów za szkolenia zawodowe z wymaganych 40, co stanowi naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U.2018r. poz. 2115) w związku z art. 14 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (w brzmieniu ustalonym Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i w związku z art. 60 pkt.8 lit. h ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i w związku z treścią §7 ust. 1 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku zawodowego przez radców prawnych i zasad organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku (tj. wprowadzony uchwałą nr 124/X/2017 Prezydium Krajowej Rady Radców prawnych z dnia 20 października 2017roku; popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych w zw. z art.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (przyjęty Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22.11.2014 r.). Nadto OSD ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów, iż w okresie III Cyklu Szkoleniowego (w latach 2015- 2017) OIRP we Wrocławiu zorganizowała 9 szkoleń wyjazdowych krajowych - z uczestnictwa których można było uzyskać 18 punktów za każde z nich, 3 szkolenia zagraniczne (po 8 pkt. za każde z nich), 88 szkoleń stacjonarnych czwartkowych (po 6 punktów za każde), 14 szkoleń stacjonarnych sobotnich (po 19 pkt. za każde), a Krajowa Rada Radców Prawnych zorganizowała: 10 szkoleń jednodniowych i 11 szkoleń wyjazdowych w 2016r., 10 szkoleń jednodniowych i 12 wyjazdowych w 2017r.; a także iż w III cyklu szkoleniowym istniała także możliwość skorzystania ze szkoleń e-learningowych na platformie -learningowej KRRP. Obwiniony, przyznał iż w III cyklu szkoleniowym nie uczestniczył w szkoleniach zawodowych i nie uzyskał żadnych punktów za udział w tych szkoleniach.

OSD wskazał, że od dnia 31.08.2015r. wskutek wejścia w życie zmian ustawy o radcach prawnych polegających między innymi na dodaniu art.60 pkt.8 lit. h istnieje przepis nakładający na radców prawnych obowiązek doskonalenia zawodowego oraz podstawa prawna do określania przez KRRP konkretnych powinności radców prawnych z tego obowiązku wynikających - dookreślonych stosownymi uchwałami (w tym regulaminami) podejmowanymi i ustalonymi przez Krajową Radę Radców Prawnych, które są wiążące dla radców prawnych.

Według OSD - Obwiniony nie podjął nawet próby skorzystania z szerokich i opisanych przez OSD możliwości wypełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego, co w ocenie OSD stanowi istotne zaniedbanie ze strony Obwinionego, jak też rażące naruszenie zasad etyki jak i obowiązków zawodowych radcy prawnego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art.14 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i z art. w związku z §7 ust. 1 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku zawodowego przez radców prawnych i zasad organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku. W ocenie OSD - przewinienie obwinionego nie budzi wątpliwości, a z uwagi na jego dotychczasową niekaralność - wymierzona kara nagany jest adekwatna do stopnia zawinienia Obwinionego. O kosztach postępowania OSD orzekł na podstawie art. 70⁶ ust 2 zd. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych.

Od wyżej opisanego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu - odwołaniem sporządzonym 8 lipca 2019r. (nadanym przesyłką pocztową w dniu 09.07.2019r.) odwołał się Obwiniony radca prawny J. Ż., zaskarżając je w całości i zarzucając skarżonemu orzeczeniu:

1.

- błędą wykładnię przepisów art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art.14 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i art. 60 pkt.8 lit. h ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i §7 ust. 1 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku zawodowego przez radców prawnych i zasad organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku oraz obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na błędnej wykładni art.32 Konstytucji RP, art. 57 pkt.7 ustawy o radcach prawnych i §10 ust. 2 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku zawodowego przez radców prawnych i zasad organów samorządu poprzez przyjęcie istnienia obowiązku uzyskania określonej liczby punktów w ramach doskonalenia zawodowego obwarowanego odpowiedzialnością dyscyplinarną i poprzez przyjęcie, że niewykazanie przez Obwinionego odpowiedniej liczby punktów szkoleniowych jest równoznaczne z uchyleniem się od doskonalenia zawodowego i stanowi delikt dyscyplinarny;

2.

- błąd w ustaleniach stanu faktycznego przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, w związku z niewłaściwą oceną materiału dowodowego sprawy i dowodów ocenionych dowolnie a nie swobodnie, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia jak też rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść Obwinionego poprzez przyjęcie, że doszło do istotnego zaniedbania przez Obwinionego w zakresie realizacji wymogu odbywania szkoleń zawodowych radców prawnych i że nie podjął on próby skorzystania z nich przy: braku ustaleń o informowaniu Obwinionego o dostępnych formach szkoleń w okresie 2015-2017r. ,dowolnym przyjęciu, że w III cyklu szkoleniowym odbywały się w OIRP we Wrocławiu szkolenia , które mogłyby podnieść kwalifikacje Obwinionego, niedokonania oceny zajęć i szkoleń opisanych w skarżonym orzeczeniu oraz pominięciu aspektu samokształcenia Obwinionego.

3.

- obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia - art.5 §1 i 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości co do okoliczności faktycznych na niekorzyść Obwinionego.

wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie.

W uzasadnieniu odwołania, Obwiniony przywołał orzecznictwo sądów apelacyjnych, NSA, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury i Sądu Najwyższego, kwestionując wykładnię OSD art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art.14 ust.2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i w związku z art. 60 pkt.8 lit. h ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i §7 ust. 1 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku zawodowego przez radców prawnych i zasad organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku jako błędą, pomijającą art. 57pkt.7 ustawy o radcach prawnych i zawartego w nim uprawnienia niebędącego źródłem normy kompetencyjnej uprawniającej organy samorządu do nakładania obowiązków obwarowanych odpowiedzialnością dyscyplinarną, a art. 60 pkt.8 lit. h ustawy z o radcach prawnych może stanowić podstawę prawną do określania przez KRRP konkretnych powinności radców prawnych, zaś obowiązki te mogą rodzić w razie ich niewypełnienia delikt dyscyplinarny. Obwiniony podniósł też zarzut naruszenia zasady domniemania niewinności z art. 5 k.p.k.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych (zwany dalej także: WSD) ustalił i zważył, co następuje:

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych przyjął ustalenia w zakresie stanu faktycznego poczynione w niniejszej sprawie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we Wrocławiu jako pełne - za własne.

Odwołanie Obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. Sprowadza się do kwestionowania uprawnień organów samorządu radcowskiego do karania radców prawnych za niedopełnienie obowiązku dokształcania się, w związku z brakiem ustawowej podstawy prawnej, powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2014 r. sygn. akt

SDI 32/14. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, skarżone orzeczenie OSD jest prawidłowe i w pełni zasadne.

Odnosząc się do zarzutów Obwinionego zawartych w odwołaniu WSD wskazuje, co następuje:

1. W zakresie zarzutów z pkt. 1 odwołania - na wstępie WSD wskazuje, że podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego za czyny sprzeczne z zasadami etyki lub godnością zawodu są z jednej strony blankietowy przepis ustawowy, to jest art. 64 ust. 1 u.r.p., a z drugiej uzupełniający przepis zawarty w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego. Pojęcia występujące w przepisie ustawy i w przepisach zawartych w uchwale korporacyjnej mają wprawdzie charakter wybitnie ocenny, niemniej sam fakt obwarowania przewinienia dyscyplinarnego sankcjami wymienionymi w art. 65 u.r.p., porównywalnymi ze środkami reakcji karnej przewidzianymi w Kodeksie karnym, w pełni uprawnia do konstatacji, że przepisy warunkujące odpowiedzialność dyscyplinarną radcy prawnego, mają charakter represyjny i z tej racji nie wolno ich wyklądać rozszerzająco. Zabronione jest również stosownie analogii, której wynik prowadziłby do odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego za czyn nie realizujący wprost znamion przewinienia dyscyplinarnego (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2015r., sygnatura: SDI49/15). Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego musi być więc przepis ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, a konkretnie art. 64 ust. 1, w którym określono zachowania radców prawnych uznawane za delikty dyscyplinarne. Przepis ten przewiduje, że podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej są czyny sprzeczne m.in. z zasadami etyki radcy prawnego. Podstawa ta ma charakter blankietowy, a więc samodzielnie nie pozwala na ustalenie, czy określone zachowanie wypełnia ustawowe znamiona przewinienia dyscyplinarnego. Zatem dla przyjęcia odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego konieczne jest nie tylko określenie, że z tą właśnie podstawą wiąże się odpowiedzialność dyscyplinarna obwinionego radcy prawnego, ale nadto także wskazanie konkretnej zasady uregulowanej w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego. I odwrotnie - uregulowanie zawarte w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego również nie może stanowić samoistnej, materialnoprawnej podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej o charakterze represyjnym (vide:, wyr. SN z 29 października 2009 r., SDI 22/09, OSN - SD 2009, poz. 132). Konkludując: materialnoprawna podstawa przypisania odpowiedzialności dyscyplinarnej za popełnienie czynu sprzecznego z zasadami etyki radcy prawnego, tak jak każdej odpowiedzialności represyjnej, musi mieć oparcie w przepisie rangi ustawowej, czyli w art. 64 ust. 1 u.r.p., a uzupełniająco w przepisach zawartych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego normujących i określających odpowiedzialność za czyn realizujący wprost znamiona przewinienia dyscyplinarnego (vide:, wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2010 r., SDI 12/10, OSNKW 2011, z. 3, poz. 25; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2014r. sygnatura: SDI 32/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2015r. sygn.: SDI 54/15).

Ustawą z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nieodpłatnej pomocy prawnej oraz edukacji prawnej (Dz. U. z 2015 r. poz. 1255) znowelizowana została ustawa o radcach prawnych w zakresie działania Krajowej Rady Radców Prawnych (art.60 pkt. 8 lit. h) wskazując na możliwość uchwalania regulaminów dotyczących dopełniania obowiązku zawodowego radców prawnych w zakresie doskonalenia zawodowego i uprawnień organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku przez radców prawnych. W rezultacie nieaktualne stały się zastrzeżenia sformułowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 listopada 2014 r. SDI 32/14 - na gruncie poprzednio obowiązującego stanu prawnego. WSD wskazuje, że po 2014 r. Sąd Najwyższy przedstawił odmienny pogląd w stosunku do wyroku z dnia 6 listopada 2014 r. sygn. akt SDI 32/1. W wyrokach z dnia 13 grudnia 2016 r. (sygn. akt SDI 60/16) oraz a dnia 9 lutego 2017 r. (sygn. akt SDI 84/16) opartych wprawdzie na przepisach regulujących wykonywanie zawodu adwokata, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że „obowiązek doskonalenia zawodowego adwokata jest obowiązkiem ustawowym. Określenie przez organy samorządu adwokackiego sposobu realizacji i egzekwowania tego obowiązku ma umocowanie ustawowe i w niczym nie narusza konstytucyjnych praw obwinionego”. W niniejszej sprawie OSD prawidłowo oparł się na przepisie rangi ustawowej, czyli na art. 64 ust. 1 u.r.p., a uzupełniająco w przepisach zawartych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego i Regulaminie zasad wypełniania obowiązku zawodowego przez radców prawnych i zasad organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku, normujących i określających odpowiedzialność za czyn obwinionego realizujący wprost znamiona przewinienia dyscyplinarnego. WSD wskazuje, iż wbrew twierdzeniom obwinionego odpowiedzialność dyscyplinarna za naruszenie obowiązku szkolenia znajduje uzasadnienie w przepisach

rangi ustawowej - stąd skarżonemu orzeczeniu nie można przypisać naruszeń wskazanych przepisów ustawy o radcach prawnych jak i błędnej wykładni art.32 ust. 1 Konstytucji RP, a obecne brzmienie przepisów prawa nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych, co do istnienia obowiązku doskonalenia zawodowego radców prawnych.

Art. 60 pkt. 8 lit. h ustawy o radcach prawnych, stanowiący podstawę przyjęcia Uchwały Nr 103/IX/2015 r. z dnia 11 grudnia 2015 r. Krajowej Rady Radców Prawnych wszedł w życie z dniem 31 sierpnia 2015 r., natomiast sama uchwała weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. tj. po upływie 1 roku od przyjętego cyklu szkoleniowego przypadającego na lata 2015 - 2017. Niniejsza uchwała nakłada na radców prawnych obowiązek uzyskania przewidzianego Regulaminem minimalnego pułapu punktów szkoleniowych, począwszy od dnia jej wejścia w życie do dnia 31 grudnia 2017. WSD jednakże wskazuje, że obowiązek szkoleniowy istniał już wcześniej, a doskonalenie zawodowe należało do obowiązków radcy prawnego. Uchwała z dnia 11 grudnia 2015 r. skraca w istocie w pierwszym cyklu szkoleniowym okres przewidziany na wypełnienie obowiązków określonych Regulaminem z trzech lat do dwóch lat. W ocenie WSD takie rozstrzygnięcie mieści się w ramach upoważnienia ustawowego udzielonego Krajowej Radzie Radców Prawnych i w ramach przyznanego temu organowi uznania w zakresie kształtowania obowiązków doskonalenia zawodowego radców prawnych.

WSD, mając powyższe na uwadze podziela stanowisko OSD, iż zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, jedną z podstaw odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego stanowi naruszenie przez radcę prawnego jego obowiązków zawodowych. Obowiązek doskonalenia zawodowego określony uchwałą Krajowej Rady Radców Prawnych jest jednym z obowiązków o charakterze zawodowym w rozumieniu w/w przepisu. Obowiązek ten wynika z treści art. 60 pkt. 8 lit. h ustawy o radcach prawnych oraz art. 14 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego zgodnie z którym, radca prawny obowiązany jest brać udział w szkoleniach zawodowych na zasadach określonych przez właściwy organ samorządu. Uchwałą Nr 103/IX/2015 z dnia 11 grudnia 2015r. Krajowa Rada Radców Prawnych uchwaliła Regulamin zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku. § 7 w/w uchwały określa, że obowiązek doskonalenia zawodowego uważa się za wypełniony , jeżeli w każdym cyklu szkoleniowym radca prawny uzyska minimalną liczbę 40 punktów szkoleniowych. Wypełnianie obowiązku doskonalenia zawodowego realizowane jest w trzyletnich cyklach szkoleniowych. Cykl szkoleniowy określa Krajowa Rada Radców Prawnych. W przedmiotowej sprawie obwiniony w okresie od 1 stycznia 2015r. do 31 grudnia 2017 r. winien uzyskać 40 punktów szkoleniowych. Obwiniony nie uzyskał żadnych (o) z wymaganych punktów szkoleniowych, a tym samym dopuścił się (jak słusznie uznał OSD) naruszenia obowiązków zawodowych, co stanowi delikt dyscyplinarny.

Mając powyższe na uwadze, WSD uznał, że słusznie OSD przyjął, iż zachowanie Obwinionego wyczerpuje znamiona przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych przewidującego odpowiedzialność radcy prawnego za naruszenie obowiązków zawodowych. Brak udziału radcy prawnego w realizacji nałożonego obowiązku doskonalenia zawodowego stanowi naruszenie jego obowiązków zawodowych i jednocześnie narusza zasady etyki zawodowej określone w art. 14 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego Uchwałą Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

2. W zakresie zarzutów z pkt.2 odwołania - w ocenie WSD nie doszło do popełnienia przez OSD błędu w ustaleniach stanu faktycznego przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść. OSD dokonał właściwą ocenę materiału dowodowego sprawy i dowodów ocenionych swobodnie, z zasadą prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia poprzez przyjęcie, że doszło do istotnego zaniedbania przez Obwinionego w zakresie realizacji wymogu odbywania szkoleń zawodowych radców prawnych i że nie podjął on próby skorzystania z nich. OSD ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów, iż w okresie III Cyklu Szkoleniowego (w latach 2015- 2017) OIRP we Wrocławiu zorganizowała szkolenia wyjazdowe krajowe - z uczestnictwem których można było uzyskać 18 punktów za każde z nich, szkolenia zagraniczne (po 8 pkt. za każde z nich), 88 szkoleń stacjonarnych czwartkowych (po 6 punktów za każde), 14 szkoleń stacjonarnych sobotnich (po 19 pkt. za każde), a Krajowa Rada Radców Prawnych zorganizowała: 10 szkoleń jednodniowych i 11 szkoleń wyjazdowych w 2016r., 10 szkoleń jednodniowych i 12 wyjazdowych w 2017r.; a także iż w III cyklu szkoleniowym istniała też możliwość skorzystania ze szkoleń e-learningowych na platformie

-learningowej KRRP. W zakresie ustaleń o informowaniu Obwinionego o dostępnych formach szkoleń w okresie 2015-2017r. - WSD wskazuje, że to na Obwinionym ciąży obowiązek podnoszenia kwalifikacji, a zarówno obwiniony jak i każdy radca prawny ma wiedzę o procedurze informowania o szkoleniach przez OIRP i KRRP (choćby na ich stronach internetowych, lub e-mailowo), zaś niedokonanie oceny zajęć i szkoleń opisanych w skarżonym orzeczeniu oraz pominięciu aspektu samokształcenia Obwinionego - w niniejszej sprawie nie ma znaczenia.

3.

W zakresie zarzutów z pkt.3 odwołania - w ocenie WSD - OSD prawidłowo dokonał oceny okoliczności faktycznych, nie mając wątpliwości, iż przewinienie Obwinionego nie budzi wątpliwości zarówno w świetle prawidłowych ustaleń w sprawie jak i przyznania Obwinionego, iż w III cyklu szkoleniowym nie uczestniczył w szkoleniach zawodowych i nie uzyskał żadnych punktów za udział w tych szkoleniach. Stąd WSD nie może podzielić zarzutu obrazy przepisów postępowania karnego mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art.5 §1 i 2 k.p.k.

Za nietrafny też w świetle powyższego uznać należy w ocenie WSD - wskazany w uzasadnieniu

odwołania - zarzut naruszenia zasady domniemania niewinności z art. 5 k.p.k. Tak też zarzut Obwinionego niedokonania oceny zajęć i szkoleń opisanych w skarżonym orzeczeniu oraz pominięciu aspektu samokształcenia Obwinionego w ocenie WSD uznać należy za zarzut nie mający znaczenia w sprawie.

Biorąc pod uwagę powyższe, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, na podstawie art. 437 §1 K.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 1 i 2 zdanie 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 oraz §3 ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.